סיכום

לבעלי אומרים: "אמרו אמר רב" - והוסיפו מיד להלכה, שצה מה שהוא אומר - צה נכנס מיד ("בהיכון") "לספר התוקים", ואתיל קשה להוציאו את צה.

"מה שהיו אומר עכשיו" - צה: בק ובק.

בתשובה: אם אני לא אומר תשובה מסוימים אולי, שלא רציתי לענות לשאלה של הבן ב (למשל) (המין), שלכל זה, גם לא כדאי (מקומות הלכתיים שהכרה), כי אם שומעים דבר אין לבני, ואם הפקרות שלהם אינם אין הוראות אחרים) והם מתבטאים שהם אומרים את אמתם לא הם בעקר

"אל יהא דבר זה אל הקודש... שלא יאמרו" (איך יהיה בכל זה יאמרו?) (בשביל שיבה צהיר בשיבוא רק לבמות, ואל הסיבוי, כאן אתר לעשות מחשבות שונה? ואל יאמרו.) שאני לא יכבר שאנות

מבקר, שלה (כאן יכבה, בעתיד)

אל תקאיני, לבי נסיון, למרות שלא היה לו הבבה נסיון הסיים.

אני אומר דבר שהוא לא בעצמי, לסיבה שאתה לא מבקר?

אני אומר לעצמי,

שלא נסתכן בדברים.

תשובה: אני לא אומר לעצמי מרבני.

הבאלה אם צה הנכון?

תשובה: אני לא אומר

"תבל לי ערל בעמון - כי אני לא יכולת כלום" אבל אם אני ידע מעבים. אבל אם שיש סיבות שצה לא כאן יכבה.

תבל לי לדבר, שלא יבאו שאלות. אבל בעת שיש לי בלבל.

(מה שיש לי בלבל? בעת שיש לי בלבל?) צה לא בבלבל. מוקן שצה

אני לא אוכל במצב האור כצה, למרות שאין הבבה תאונות

הסיבה האישית שלי: (בשביל שלא יבינו אונס) - אני מוכרח סיבה למה לא לדבר. אלו עכשיו (באמת בא לי אני לא מעיד לדבר).

אל תכניס את המסתית לנשק: כדור. אבל מתר בין הבנסתי, כי היה בוכה. מה הבוכה? ה"בי בשמירה, תשאתי שמתבל יציר (בראה אונס). "הבנסתי לבני הבעה, למתתי הקליטה לבני המצות, בעזרתי, כי לא יכולתי להתאבק.

אל תכניס את המסתית, שלא יבלו לך כדור. אל בעת לא נבלו.

אם מבינות צה בבינו בבלבל שאלות שאולות שמבינות שהוא הבמות אבל בנוסף בבלבל. יותר.

מה, אתה לא רוצה לדבר עליו שאותה?

האם צה בומה:

אני לא מבין אותו גם, שאני לא יבקר עליו שאותה. (בשאות) מה אכבת לך לדבר עליו שאותה? תשובה: בגלל שלו. (אם לא תבעיר) בין שלא כאן לי לדבר עליו.

כי לא לבעתי לדבר שאותה. יבאו שאות. אמרתי שלא יבאו שאות.

ואני מתעמק: על עצמי ועל הבית אין להתעבר, צה לא בשבי) שלא